

Ændringsforslag Nr. 2

forkastedes med 61 Stemmer mod 20; 23 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Ændringsforslagene Nr. 3—6

vedtoges uden Afstemning.

§ 3, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Rigsretten.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3873; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 2667).

Sagen sattes til Forhandling.

Fr. Dalgaard: Det foreliggende Lovforslag om Rigsretten er jo en Konsekvens af det Grundlovsforslag, vi lige har behandlet. For en væsentlig Del har dette Forslag samme Indhold som den gældende Lov om Rigsretten af 1852. Man kunde finde det mærkværdigt, at denne Lov kan bruges i Dag saa nogenlunde uændret, bortset fra sproglige og enkelte andre Ændringer, som er en Følge af vor nye Strafferetspleje og ogsaa den almindelige Retspleje, men det kommer af, at Loven om Rigsretten af 1852 var en for sin Tid meget moderne Lov. I Loven om Rigsretten, den første Retsplejelov, man vedtog efter Grundlovens Gennemførelse, fulgte man Grundlovens Paabud om, at der skulde være Offentlighed og Mundtlighed i Retsplejen. Det er derfor, denne Lov, der jo er meget vidtløftig, alligevel er saa moderne og kan bruges uden mange Ændringer.

Der er 80 Paragraffer, og man kunde sige, at selv om der er sparet 12—13 Paragraffer i Forhold til den gældende Rigsretslov, er det alligevel mange, der er blevet tilbage. Man maa imidlertid huske paa, at det er et helt Retsomraade, der omhandles i dette Forslag, idet Rigsretten jo ikke omfattes af den almindelige Retspleje. Derfor maa det nødvendigvis blive noget omstændeligt, men et og andet kunde sikkert uden Skade forkortes.

Loven om Rigsretten har ikke været brugt ret mange Gange; den bruges kun een Gang i hver Menneskealder. Saadan har det været hidtil. Hvorvidt dens Virksomhed vil blive udvidet, efter at Spørgsmaalet om Opløsning af politiske Foreninger er inddraget under Rigsrettens Omraade, skal jeg ikke udtale mig om.

I Grundlovsforslaget staar, at der til Rigsretsdommere skal udnævnes et vist Antal af Den Forenede Rigsdag, og der staar endvidere, at der skal vælges en Stedfortræder for hver af de valgte Rigsretsdommere. Det foreliggende Lovforslags § 2, Stk. 2, gaar ud paa, at der skal vælges 2 Stedfortrædere for hver af de valgte Rigsretsdommere. Efter hvad der fremgaar af Bemærkningerne, mener Ministeriet ikke, at dette er i Strid med Grundlovsforslaget, og det tror jeg heller ikke, man kan sige. Der sikres den ene Stedfortræder, og saa foreslaar man en Stedfortræder mere af rent praktiske Grunde, og det kan der vist ikke siges noget til.

I den Erklæring, som Retsplejeudvalget har afgivet vedrørende dette Lovforslag, udtales, at disse Rigsretsdommere, der vælges af Den Forenede Rigsdag, maa siges at have manglende Habilitet som Dommere, fordi de kan have været med til at vedtage den Rigsretsanklage, vedrørende hvilken de nu skal være Dommere. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde under første Behandling af Grundlovsforslaget nogle Bemærkninger herom, og i Betænkningen vedrørende Grundlovsforslaget staar der ogsaa en Del om dette Spørgsmaal.

Jeg mener ikke, at man kan sige, at disse Rigsretsdommere, som eventuelt har stemt for en Rigsretsanklage og derefter skal være Dommere i Sagen, er inhabile i almindelig Forstand, idet nemlig Grundloven forudsætter, at Rigsretten skal have et politisk Moment i sig. Efter den nugældende Grundlov har Landstinget jo ikke noget at gøre med at rejse Rigsretsanklage, idet det er Folketinget, der har denne Ret, og Landstinget, der dømmer; men man maa alligevel gaa ud fra, at man ved Grundlovens Givelse i sin Tid har overvejet dette Spørgsmaal, idet de Medlemmer af Landstinget, som eventuelt bliver Dommere i en Rigsretssag, i de fleste Tilfælde vil være i Parti-gruppe med forskellige i Folketinget, som har rejst Rigsretsanklagen, saa den samme Habilitetsindsigelse vilde kunne rejses under de nuværende Tilstande. Man maa gaa ud fra, at man i sin Tid, da man gav Grundloven, var klar over dette og netop har